

Virágvasárnap – 2011. Április 17. – A év

Egy házaspár vásárolni indult a közelgő házassági évfordulójuk alkalmára. Az egyik kerámia üzletben megláttak egy szép csészét.

A férj megkérdezte az eladót:

– Meg szabad nézmem ezt a csészét? Még sosem láttam ilyen szépet.

A boltos a kezébe adta, és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze legnagyobb meglepetésére megszólalt:

– Nem érted, hogy lehetek ennyire szép? Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam és agyagnak neveztek. Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, én pedig üvöltöttem a fájdalomtól!

– Hagyj békén! – üvöltöttem, de ő csak mosolygott, és így szólt:

– Még nem.

Aztán egy forgó korongra helyezett, és én hirtelen csak forogtam, forogtam, forogtam körbe-körbe.

– Állíts meg! Szédülök! – kiabáltam, de a Mester csak ingatta a fejét és azt mondta:

– Még nem.

Később betett a kemencébe. Sosem éreztem ilyen forróságot! Sikoltoztam. Ki akartam jutni. A Mester a fejét rázta:

– Még nem.

Végül az ajtó kinyílt, és kitett a polcra. Hűlni kezdtem.

Aztán mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – kiáltottam. De csak ingatta a fejét:

– Még nem.

Majd hirtelen újra visszatett a kemencébe. Nem ugyanabba, mint először. Ez kétszer olyan forró volt! Úgy éreztem, megfulladok. Könyörögtem, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt mondja:

– Még nem vehetek ki.

Tudtam, nincs többé remény. Végem van. Kész voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó. A Mester kivett, és újra a polcra tett.

Egy órával később tükörbe nézhettem, és azt mondta:

– Nézd meg magad!

Amikor a tükörbe néztem, alig tudtam hinni a szememnek:

– Ez nem én vagyok, ez nem lehetek én! – hitetlenkedtem. – Ez gyönyörű!

Gyönyörű vagyok! – kiáltottam.

Így formálja Urunk is az életünket. Néhányan a kemencében vagyunk, üvöltve, sikoltozva: „Engedj ki!” Néhányan éppen színesedünk, és ez kellemetlen, majd megőrjít. Néhányan körbe forgunk, és nem tudjuk, hol vagyunk. Csak azt kérdezzük: „Mi történik velem?” Minden olyan zavaros. De Ő tudja, hogy mit tesz. Bízzál benne!

Milyen szívesen kihagynánk az életünkből azokat az időszakokat, amikor megpróbáltatások érnek, amikor szenvednünk kell! Milyen nehezen tudjuk Isten szeretetével összeegyeztethetőnek felfogni azokat a terheket, amelyeket cipelnünk kell! Bizony, nagy a kísértés, hogy „kiválogassuk”, magunk válasszuk meg azokat az eseményeket, amelyekben hajlandók vagyunk meglátni Isten jelenlétét, azokat a tanításokat, amelyeket hajlandók vagyunk az Ő szájából valónak és számunkra kötelezőnek érezni, azokat az embereket, akik iránt készek vagyunk felebaráti szeretettel viseltetni.

Nem új kísértés ez az emberiség számára! Megvolt már Jézus korában és társadalmában is: ezért is nem képesek a maga teljességében értelmezni és elfogadni a Bibliában megjövendölt Messiás személyét és küldetését. Nagy lelkesedéssel ünneplik a számárháton bevonuló Jézust a jeruzsálemiek! „Dávid Fiaként” hozsannáznak körülötte, s ez a megnevezés kifejezetten a Messiásnak fenntartott név volt. Igen, a tömeg Messiásként éljenzi, hiszen ismerik és beteljesülni látják Mikeás próféta szavát az eljövendő királyról: számárháton jő, számárnak csikaján! Ugyanakkor a hozsannázás nem az egyszerűségnek és alázatnak szól, amit ez kifejez, hanem a próféciában szereplő királynak, Dávid utódának, aki elképzeléseik szerint majd helyreállítja Isten Országát, illetve azt, amit ők annak hittek. Tudniillik a gazdag és hatalmas dávidi birodalmat. Lerázza a római igát, megteremti a politikai és vallási függetlenséget. Ezért szól a hozsanna: az emberi álmoknak és vágyaknak szól, nem a valódi Messiásnak és a valódi megváltói küldetésnek. Amikor néhány nap múlva a királynak hitt személy ellenségei kezére kerül, s némán tűri a megaláztatást és a szenvedést, a tömegek már nem éltetik, hanem halálát követelik. Csalódtak benne: a megaláztatás, a látszólagos vereség, az ellenségeinek való kiszolgáltatottság, a szenvedés már nem fér bele a képbe! Ez nem történhet a Messiással, tehát nem is ő az! Pedig más próféciák, például az olvasmányban hallott izaiási jövendölés nagyon is világosan szólnak Isten szenvedő szolgájáról, aki éppen a fájdalom, a kínok útján érdemli ki a megváltást.

A húsvéti események fényében mi már tudjuk, hogy Jézus valóban a Megváltó, aki messze túlteljesítette a korabeli messiási várakozásokat, hiszen nem az emberi elvárásoknak, hanem az Atya mindenkit üdvözíteni kívánó akaratának engedelmességet. Nemcsak Izrael országát szabadította meg, hanem minden kor minden emberét. Nemcsak egy ideiglenes evilági hatalom igájától, hanem a bűn, a szenvedés és a halál legyőzhetetlenek hitt láncaitól. Mindezt pedig éppen az által tette, hogy elviselte a gyötrelmeket, a kínokat, a keserves kereszthalált. A sírból kilépő azonban tündöklő fényben ragyogott fel: az örök, elpusztíthatatlan és végtelenül boldog isteni életre támadt fel.

Nekünk sem kell elkeserednünk és bizalmunkat vesztenünk, ha kínlódásokkal, megpróbáltatásokkal szembesülünk életünk során. A szenvedések ideiglenesek, s ha Krisztus megváltó áldozatával egyesítjük, akkor javunkra válhatnak. Örök életünk szépségét és ragyogását készíthetik elő.